

Η συνεχής ελπίδα στον Κύριο

Εδάφια κλειδιά: «Εγώ
δε πάντοτε θέλω
ελπίζει, και θέλω
προσθέτει επί πάντας
τους επαίνους σου.»
— **Ψαλμός 71:14**

Επιλεγμένα εδάφια:
Ψαλμός 71:12-21

ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ
μετά βεβαιότητας ποιος
έγραψε τον Ψαλμό 71.
Ωστόσο, οι περισσότεροι
μελετητές της Βίβλου
πιστεύουν ότι είναι ο Δαβίδ
βάσει της γλώσσας σε όλο τον
ψαλμό που αντικατοπτρίζει τη
ζωή του. Εδιδάχθη από τα
νιάτα του. (εδάφ. 17) Γνώριζε

τον Ιεχωβά ως το καταφύγιό του και τον δίκαιο σωτήρα
του. (εδ. 7,2) Μιλάει για τα δυνατά έργα του Θεού, την
ισχύ και τη δύναμή του και τα σπουδαία πράγματα που
έκαμε (εδάφ. 16,18,19) Συνειδητοποίησε ότι ήταν ο
Ιεχωβά που τον απελευθέρωσε και τον αποκατέστησε εν
ώρα δυσκολίας και, αναλογιζόμενος τη ζωή του, αναφωνεί
«Ω Θεέ, τις όμοιός σου!» — εδάφ. 20,19

Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του Δαβίδ, η
εμπιστοσύνη και η εξάρτησή του από τον Κύριο δεν
αμφιταλαντεύτηκαν ποτέ. Ακόμη και όταν έκανε
λανθασμένες επιλογές που είχαν καταστροφικές
συνέπειες, δεχόταν ό,τι τιμωρία έδινε ο Ιεχωβά για
επίπληξη και διόρθωση. Χάρη σε αυτές τις εμπειρίες, ο
Θεός αναφέρθηκε στον Δαβίδ ως «άνθρωπον κατά την

καρδίαν αυτού». —Πράξεις 13:22· Α' Σαμ. 13:14

Τώρα στα βαθιά του γεράματα, ο Ντέιβιντ (ή Δαβίδ) σκέφτεται τη ζωή του με τα λόγια του εδαφίου-κλειδί μας. Η Αγία Γραφή ξεχειλίζει από παραδείγματα πιστών ατόμων που είχαν αρνηθεί να ξεκουραστούν από τη δουλειά τους όταν έφταναν σε αυτό που πολλοί θα αποκαλούσαν ηλικία «συνταξιοδότησης». Ως εκ τούτου, αυτός ο ψαλμός περιέχει πολύτιμα μαθήματα για όλους μας καθώς ωριμάζουμε στο χριστιανικό μας περίπατο. Εστιάζουμε εδώ σε τρία χαρακτηριστικά του Δαβίδ, τα οποία θα πρέπει να μας εμπνεύσουν για να χρησιμοποιήσουμε τα μεγάλα μας χρόνια για να υπηρετούμε τον Θεό ακόμη πιο έντονα.

Πρώτον, ας συνεχίσουμε να αναπτύσσουμε μια βαθύτερη γνώση του Θεού καθώς ωριμάζουμε. Αυτός ο ψαλμός είναι διαποτισμένος από μια προσωπική και πρακτική γνώση του Επουράνιου Πατέρα μας. Η γνώση του Δαβίδ για τον Ιεχωβά δεν μειώθηκε καθώς μεγάλωνε. Έτσι πρέπει να είναι και με εμάς. Ο Παύλος είπε: «Σπούδασον να παραστήσης σεαυτόν δόκιμον εις τον Θεόν, εργάτην ανεπαίσχυντον, ορθοτομούντα τον λόγον της αληθείας.» (Β' Τιμ. 2:15) Ο Προφήτης Ιερεμίας μας διαβεβαιώνει ότι η ελπίδα μας εκτείνεται σε όλη μας τη ζωή όταν λέει: «Διότι εγώ γνωρίζω τας βουλὰς τας οποίας βουλεύομαι περί υμών, λέγει Κύριος, βουλὰς ειρήνης και ουχί κακού, διά να δώσω εις υμάς το προσδοκώμενον τέλος.» —Ιερ. 29:11

Δεύτερον, ας επιμείνουμε στην απόκτηση ευσεβών συνηθειών εμπιστοσύνης, επαίνου και ελπίδας. Οι συνήθειες εδραιώνονται με την πάροδο του χρόνου μέσα από πολλές επαναλήψεις. Μόλις μουν στη θέση τους, γίνονται σχεδόν ενστικτώδεις. Οι συνήθειες που αναπτύσσουμε στα νεότερα μας χρόνια τείνουν να ριζώνουν βαθύτερα καθώς μεγαλώνουμε. Έχουμε γίνει

συνήθως αρνητικοί ή θετικοί ως απάντηση στις εμπειρίες της ζωής; Η λέξη «συνεχώς» βρίσκεται στα εδάφια 3 και 6 του Ψαλμού 71 καθώς και στο εδάφιο-κλειδί μας. Περιγράφει τις κατάλληλες συνήθειες σκέψης που ανέπτυξε ο Ντέιβιντ (Δαβίδ) σύμφωνα με τις γραμμές εμπιστοσύνης, επαίνου και ελπίδας. Τέτοιες συνήθειες δεν τις υιοθετούμε απαραίτητα φυσικά. Πρέπει να τις καλλιεργούμε σκόπιμα σε μια ζωή γεμάτη εμπειρίες.

Τρίτον, πρέπει να εργαζόμαστε καθημερινά για να αναπτύξουμε έναν τρόπο ζωής διακονίας για τον Θεό. Ο Δαβίδ ήταν μεγάλος όταν έγραψε αυτόν τον ψαλμό. Μετά από μια ζωή υπηρεσίας για τον Ιεχωβά θα μπορούσε να είχε συμπεράνει ότι άξιζε λίγη ανάπαυση, αλλά απέρριψε εντελώς τέτοιες σκέψεις. Όσο είχε πνοή, ήθελε να συνεχίσει να λέει στους ανθρώπους για τα μεγαλεία και τη δόξα του Θεού. Η γήρανση δεν μας απαγορεύει να είμαστε μάρτυρες της Αλήθειας για τους άλλους. Κατά κάποιο τρόπο, μπορεί να προσφέρει περισσότερες ευκαιρίες. Ας διακηρύττουμε συνεχώς την ελπίδα μας στον Θεό δηλώνοντας τις υποσχέσεις του για εμάς και τον κόσμο της ανθρωπότητας. ■